

Akkurat

Kävin taas Norjassa kääntymässä. Siellä ihan eteläkärjessä, joka on jo melkein kuin Tanskaa. Olen aikaisemmissa hommissa kiertänyt paljon Norjaa, joten kujeet ovat jotenkuten tutut.

Norjalaiset ovat vekkulia väkeä. Heidän sointuva puheensakin saa hyvälle päälle. Norjalaiset tuntuvat olevan lapsellisen tyytyväisiä itseensä, ihan niin - kuin jenkit ja ranskalaiset. Se mitä he tekevät on maailman parasta. Resursseihin nähden loistava olympiamenestys Atlantassa ruokkii mainiosti tällaista hyvänolontunnetta. Koskahan ne ohittavat meidät jääkiekossa.

Vahva itsetunto on hyväksi pienen maan kansalle. Eikä sen aina tarvitse olla niin objektiivista. Varmaan ihmiseen uskotaan, ja hänen on kaikin puolin helppompia toimia.

Suomalaiset ja ruotsalaiset kertovat norjalaisvitsejä. Samat jutut ovat tunnettuja ympäri maailman. Belgialaiset hekumoivat niillä hollantilaisista ja päinvastoin. Mutta norjalaiset eivät kerrokaan mitä tahansa vitsejä meistä. Ne ovat *finskevitser*.

Sankarit, Pekka ja Toivonen, ovat kovia kavereita sotimaan, ryyppäämään ja naimaan. Minulle on kerrottu Norjassa mitä hersyvimpiä juttuja. Olen myös kuullut vakavaa analyysiä finskevitsien sankareista ja juttujen taustoista. Alkeellinen, melkein metsässä elävä ronski suomalainen mies on jotain sellaista, jota norjalainen myös haluaisi olla. Vitsi kuvastaa aina myös kertojaansa. Finskevitseihin suhtaudutaan kunnioituksella ja arvokkuudella. Ne eivät missään tapauksessa ole halventavia. Kenestä tahansa ei voi sellaisia kertoa, ei ainakaan ruotsalaisista mammanpojista. Olen samaa mieltä!

Ja sitten se pakollinen finskevits. Pekka, jolla oli toistakymmentä lasta, tallusteli raitilla. Rovasti ja ruustinna tulivat vastaan. Rovasti haikaili, että sinä Pekka se olet onnellinen mies. Sinulle on siunaantunut paljon lapsia. Me sen sijaan ruustinnan kanssa olemme rukoilleet Jumalaa ja pyytäneet edes yhtä, mutta emme ole saaneet. Pekka tokaisi siihen, että *ni måsta inte bä, ni måsta knulla!*

pajen